

ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ, 1892. ΑΡΙΘ. 294

Συνδρο. έτης. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην των τακτικῶν ἀνασκοπιτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς των Παιδων ἔνευ προκληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

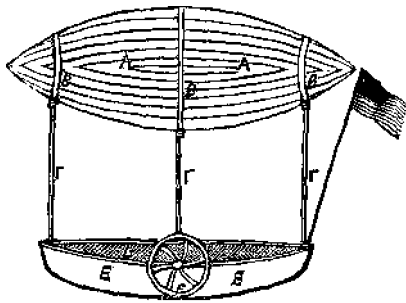
Ἐν ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 26.

ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΥ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ νέαν ἐφευρεθῆν ἀεροκινήτου, ὅπερ περιλαμβάνει ἀερόστατον καὶ πλοῖον δυνάμενον νὰ πλεύσῃ ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Ὁ ἐφευρέτης εἶχε πραγματικῶς νὰ ἐπιτύχῃ τὰ ἑξῆς. 1) Νὰ ἀνυψωθῆ τὸ ἀερόστατον εἰς τὸν ἀέρα. 2) Νὰ ἰσताται εἰς ὀρισμένον ὕψος κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ ἀεροναύτου. 3) Νὰ προβαίη εἰς οἰανδήποτε διεύθυνσιν θέλῃ ὁ ἀεροναύτης. 4) Νὰ καταβαίη ὅπου καὶ ὅταν βούληται.

Ἵνα ἀνταποκρίνεται εἰς ὅλα ταῦτα ὁ ἐφευρέτης κατασκεύασε τὸ ἀερόστατον ἐν εἰδει ἰ-χθύος ἔχοντος μήκος τριπλάσιον τοῦ τῆς διαμέτρου του, πληροῦ δ' αὐτὸ μὲ κοινὸν φωταερίον. Ἀντὶ δὲ τοῦ πανερτίου, ἐντός τοῦ ὁποῖου μέχρι τοῦδε ἐκάθηντο οἱ ἀεροναῦται, κατασκεύασε πλοῖον, τὸ ὁποῖον συγκροτεῖται μετὰ τοῦ ἀερόστατου διὰ τριῶν ἰστών, προσκολλημένων εἰς τὸ ἀερόστατον διὰ κρίκων, διὰ νὰ μὴ ταρατῶνται οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἐκ τῶν σπασμωδικῶν κινήσεων αὐτοῦ. Ἡ κινήτριος δύναμις διὰ τῶν τροχῶν εἶναι οὕτω πως διευθετημένη, ὥστε νὰ ὑψώνῃ τὸ ὅλον, ἢ νὰ τὸ καταβιβάζῃ κατὰ βούλησιν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἀλλὰ καὶ νὰ λυῖ τὸ ἀερόστατον ἀπὸ τῶν ἰστών καὶ νὰ τὸ σύρῃ ὀπισθεν τοῦ πλοίου καὶ νὰ ταξειδεύῃ 10 περίπου μίλια τὴν ὥραν. Ὁ κινήτριος μηχανισμὸς εἶναι ἀπλοῦς καὶ εὐκόλως ἐπιδιορθοῦται, ὁσάκις χαλάσῃ.

Νέον εἶδος ἀεροστάτου.

πληροῦται μὲ γνώσεις, καὶ ὅμως νὰ μὴ ἦναι ἐπι-δεκτικὸς αὐξήσεως— Δύναται νὰ γνωρίζῃ πολλὰ χωρὶς νὰ δύναται νὰ χρησιμοποιεῖ ὅτι γνωρίζει. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχομεν χρεῖαν, εἶναι ὁ καρπὸς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἀποφέρῃ ἡ μάθησις — ἡ φρόνησις ἥτις ἐνισχύει ἡμᾶς νὰ ἀνυψώμεθα ὑπεράνω τῶν πραγμάτων.

Τούτου ἔνεκα αἱ νύξεις, αἱ συμβουλαὶ τῶν με-γάλων νόων εἶναι διεγερτικαὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἡ φιλολογία τῆς δυνάμεως εἶναι πολυτιμότερα τῆς φιλολογίας τῆς γνώσεως. Κοινῶς ἡμεῖς δὲν ὠφελώμεθα τὰ μέγιστα παρ' ἀνθρώπων ὑψίστης μα-θήσεως, ἐνῶ ἐνίοτε χωρικός τις μᾶς διδάσκει περισσότερα παρ' αὐτὸν τὸν Ἀριστοτέλην.

Ἄλλ' ὅμως διὰ νὰ ἀποκτή-σωμεν φρόνησιν πρέπει νὰ ἀπο-κτήσωμεν γνῶσιν. Ἀμφότερα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς πλήρη ζωτικότητα νοῦς καὶ πνεύμα-τος.

Ἡ σκέψις καὶ ἡ εὐφυΐα τοῦ ἀρχιτέκτονος εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς ἀνέγερσιν ἐξόχου κτιρίου, ἀλλ' οὔτε ἡ σκέψις, οὔτε ἡ εὐφυΐα ὠφελεῖ τι ἄνευ τῆς ἐπιδεξίας χειρὸς τοῦ τεχνίτου, καὶ τοῦ ἀπαι-τουμένου πρὸς τοῦτο ὑλικοῦ.

Φρόνησις καὶ Γνώσις.

Ἡ γνῶσις πραγμάτων, γεγονότων εἶναι μεγά-λης ἀξίας, ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται ἡ σκέψις. Ἄλλ' εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζῃ τις πολλὰ καὶ ὅμως νὰ ἦναι ἐπιπόλαιος. Ὁ νοῦς δύναται νὰ

— Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηρίζεται ὡς ἐπι χει-ρηματίας καὶ ἀφιλάργυρος ἔχων συναίσθησιν τῆς ἀποστο-λῆς του καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Χριστόν, καὶ πράγματι εἶναι!

— Τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα εἰς πᾶν καθήκον δύναται νὰ γείνη καταφανές 1) Ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς συναισθήσεως 2) Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. 3) Ἐκ τῆς συνδρομῆς τῶν περι-στάσεων. Ὅταν αὗται συντρέχουν, προχωρεῖ. Ὅταν εὐρί-σκεσαι εἰς δισταγμούς, ἠσύχαζε καὶ περιμένε νὰ γνωρίσῃς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(*Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὁ Κλεομένης ἔγεινεν ἑξαλλος ἐκ τῆς ἀνησυχίας ὁ φόβος μὴ χάσῃ τὴν μητέρα του τὴν ἠποίαν μόλις ἀνεύρε, τὸν κατέβλιβε τόσο ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσῃ νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν Φοῖβην καὶ τοὺς ἄλλους χριστιανούς τὴν εἰδῆσιν τῆς πυρπολήσεως τῆς Ῥώμης. Ὅταν ὅμως τὸ ἐνεθυμήθη ἔμαθεν ὅτι τὸ συμβᾶν ἦτο ἤδη γνωστὸν ἐν Κορίνθῳ, ἀλλὰ οἱ Κορίνθιοι δὲν εἶχον μάθει ἀκόμη τὴν κατ' αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος ὑποψίαν. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτου οἱ αὐτόθι χριστιανοὶ ἐνόησαν ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συκοφαντίας κατὰ τῶν ὁμοπίστων τῶν οὐδὲ ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ ἦνε ἐνοχοὶ τοιοῦτου στυγεροῦ κακουργήματος. Διὰ τούτο εἶχον ἀμέσως συναθροισθῆ ὅπως προσευχηθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν, συνάμα δὲ ἔκαμον μεταξὺ τῶν συνεισφορὰν πρὸς ἀνακούφισιν ἐκείνων, αἵτινες ἤθελον στερηθῆ γονέων καὶ συγγενῶν ἐκ τοῦ διωγμοῦ τούτου.

Ἐπῆρχε συγχρόνως καὶ ὁ φόβος μήπως ἔλθῃ διαταγὴ τοῦ Νέρωνος καὶ εἰς Κορίνθον καὶ εἰς Ἀθήνας πρὸς καταδίωξιν τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν. Ἀλλὰ δύο ἡμέραι παρῆλθον ἄνευ συμβᾶντος, τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Κλεομένου ἀπεστάλη ἀγγελιαφόρος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Διονύσιον ὅτι ὁ Κλεομένης εἶχεν ἀνεύρει τὴν μητέρα του καὶ νὰ τὸν προτρέψῃ νὰ κάμῃ ἀκόμη μίαν προσπάθειαν ὅπως ἐλευθερώσῃ τὴν Μύρτιν καὶ τὴν στείλῃ ὅσον τάχιστα εἰς Κορίνθον.

Μέχρι τοῦδε ἡ Ἀντιγόνη ἠγνόει τὴν θέσιν τοῦ θυγατρῆος της. Ἀλλ' ἔταν καὶ πάλιν ὁ Διονύσιος ἀπέτυχε τοῦ νὰ πείσῃ τὴν Βαλερίαν νὰ τὴν πωλήσῃ, ἠναγκάσθησαν οἱ ἐν Κορίνθῳ νὰ ἀποκαλύψωσιν εἰς τὴν Ἀντιγόνην ὅτι ἡ αἰτία δι' ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ ἡ Μύρτις, ἦτο διότι ἦτο δούλη.

— Ἡ Μύρτις μου δούλη ἐν Ἀθήναις! ἐπανελάβην ὠκριῶσα ἡ δυστυχῆς μήτηρ καὶ διὰ νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν της τῇ διηγήθη ὁ Κλεομένης τὰ συμβᾶντα εἰς τε αὐτὸν καὶ εἰς τὴν Μύρτιν.

— Δοικὸν αὐτῇ ἦτο ἡ δούλη Μύρτις, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνεφέρατε πέρυσι καὶ ἐκάματε συνεισφορὰν νὰ τὴν ἐξαγοράσωμεν; ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀντιγόνη.

— Ναι, τὴν ἰδίαν σου θυγατέρα προσεπάθεις τότε νὰ λυτρώσῃς, εἶπεν ἡ Φοῖβη, ἂν καὶ οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν τὸ ὑπώπτευσεν.»

— Θὰ προσπαθῆσω καὶ πάλιν, εἶπεν ἡ Ἀντι-

γόνη, ἐγειρομένη. Ἡ Ῥωμαία αὐτὴ κυρία, ὅσον σκληρὰ καὶ ἂν ἦναι, δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ κωφεύσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις μιᾶς μητρός. Θὰ ὑπάγω μόνη μου εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἐξαγοράσω τὸ παιδί μου! »

Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀκόμη τὰς σωματικὰς δυνάμεις διὰ τοιοῦτο ταξίδιον καὶ μόνον μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐβδομαδῶν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἐκκινήσῃ. Τέλος ἐξεκίνησε φερομένη ἐντὸς φορείου, τοῦ Κλεομένου παρακολουθούντος ἐρίπτου.

Ὅταν ἐπλησίαζον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ διήρχοντο πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Δημητρίου, ὁ Κλεομένης δὲν εἶπε τίποτε εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλὰ ἀφῆσας αὐτὴν ἐπὶ τινα ὥραν νὰ προχωρήσῃ μόνη, ἐστάθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ξανθίππην καὶ νὰ τῇ διηγήθῃ τὰ διατρέξαντα. Τὴν εὖρε μελαγχολικὴν, σκυθρωπὸν καὶ ὡσὰν κατακουρασμένην.

— Τί ἔχεις, Ξανθίππη μου, ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν ὁ Κλεομένης — εἶσαι ἀσθενής;

— Ὅχι ἀσθενής, ἀλλὰ εἶμαι μελαγχολικὴ καὶ δὲν ἔχω εὐχαριστήσιν εἰς τίποτε αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Πῶς εἶναι ἡ κυρία μου, ἡ μήτηρ σου; ἠρώτησεν ἡ Ξανθίππη.

— Καλῆτερα ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης· ἀλλὰ, καυμένη Ξανθίππη, διατί δὲν μοὺ εἶπες ποτὲ ποῦ νὰ εὖρω τὴν μητέρα μου, ἀφοῦ τὸ ἐγνώριζες;

— Διότι ὁ πατήρ σου μοὶ ἐπέβαλεν ὄρκον εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς νὰ σὰς κρατήσω χωρισμένους ἀπὸ τὴν μητέρα σας. Παρέβην μὲν τὸν ὄρκον μου ὅταν σὰς εἶδωκα τὰς δύο ἐκείνας μεμβράνας, ἀλλὰ προσεπάθησα νὰ τὸν φυλάξω κατὰ τὰ ἄλλα. Τώρα ὅμως καὶ οἱ θεοὶ μὲ ἐγκατέλειψαν καὶ ἔμεινα δυστυχῆς.

— Ὅχι, ὄχι, ἡ μήτηρ μου θὰ σὲ προστατεύσῃ, καὶ θὰ γνωρίσῃς καὶ σὺ τὸν Θεὸν μας, καὶ τότε θὰ ἦσαι καὶ σὺ εὐτυχῆς μὲ τὸν Δημήτριον.

Ἡ Ξανθίππη δὲν εἶπεν ὄχι, ἀλλ' ἔσεισε μόνον λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν εἰποῦσα, δὲν εἶμαι ἀξία νὰ ἀτενίσω τὴν μητέρα σου, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς σου δὲν θὰ δεχθῇ μίαν γραίαν ἥτις ὅλην της τὴν ζωὴν ἐλάτρευεν ἄλλους θεοὺς.

Ὁ Κλεομένης ἐβιάζετο νὰ προφθάσῃ τὸ φορεῖον τῆς μητρός του, ὅθεν ἐσφιγξέ μόνον τὴν χεῖρα τῆς Ξανθίππης λέγων. «Ἡ μήτηρ μου θὰ σὲ δεχθῇ καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ σὲ συχωρήσῃ!» καὶ ἵππεύσας, ἀπῆλθε ὁρμαίως.

Ἡ Ἀντιγόνη καὶ ὁ Κλεομένης κατέλυσαν παρὰ τῷ ἀγαθῷ Διονυσίῳ· ἀμέσως δὲ ἀλλάξασα τὴν ἐνδυμασίαν της καὶ φορέσασα ἐν τῶν πολυτίμων ἐνδυμάτων τῆς νεότητός της ἡ Ἀντιγόνη μετέβη ἀμέσως ἐπὶ φορείου εἰς τὸν οἶκον τῆς Κορνηλίας. Φθάσασα εἰς τὴν θύραν, εἶπεν εἰς τὸν θυρωρὸν νὰ

ἀναγγέλλη ὅτι ἡ Ἀντιγόνη, εὐγενὴς Ἀθηναία κυρία, ζητεῖ ἀκρόασιν παρὰ τῆς κυρίας Βαλερίας.

Ἡ Βαλερία ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως εἰς τὴν Ίουλιαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ ἀπροθύμως προσῆλθε νὰ ὑποδεχθῇ τὴν ἐπισκέπτριάν της. Ἐν τούτοις τὸ εὐγενὲς καὶ ἐπιβλητικὸν παράστημα τῆς Ἀντιγόνης τῇ ἔκαμιν ἐντύπωσιν, καὶ τὴν ὑπεδέχθη μὲ σέβας ὡς ἴσην μὲν κοινωνικῆς θέσεως μὲ ἑαυτήν, ἀνωτέραν δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἀλλὰ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς της, ὅταν ἡ εὐγενὴς αὕτη κυρία ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν της καὶ μὲ ἐκτεταμένας χεῖρας τὴν παρεκάλει νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὸ θυγάτριόν της!

— Τὸ θυγάτριόν σου! ἐπανάλαβεν ἐκπληκτος ἡ Βαλερία, καὶ φοβουμένη μήπως ἡ κυρία αὕτη πάσχη τὰς φρένας, ἐσκέφθη νὰ φωνάξῃ τινὰ τῶν δούλων, ὅτε ἡ Μύρτις εἰσῆλθε κατὰ τύχην εἰς τὸ δωμάτιον, μὴ γνωρίζουσα ὅτι εὐρίσκεται τις ἐκεῖ:

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΙΕΡΟΣ ΧΙΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

(Ἰδὲ φύλλον Ἰανουαρίου: τρ. ἔτους.)

Περὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ.

Τὸ πρῶτον ζήτημα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται εἰς τὸν ἀμερόληπτον ἕξετασθὲν τοῦ ζητήματος τούτου εἶναι, «Ἐἵναι ἄρα γε ὁ ἐπιδεικνύμενος χιτῶν, ὁ καθ' αὐτὸ ἱματισμὸς, ἐπὶ τὸν ὁποῖον οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶται ἔρριψαν κλήρους;»

Οἱ Παπικοὶ δισχυρίζονται ὅτι εἶναι. Ποίας ἱστορικὰς μαρτυρίας φέρουσι πρὸς στήριξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν;

Ὁ δίδασκος ἐκκλησιαστικῶς ἱστορικῶς Εὐσέβιος, ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὅστις ἐξιστορεῖ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ἑλένης εἰς Παλαιστίνην, γράφει ὡς ἑξῆς. «Ἑλένη ἡ μήτηρ τοῦ Κωνσταντίνου ἀφοῦ ἐδαπτίσθη εἰς τὸν Ἰορδάνην ἐπισκέφθη τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ μὲ μέγαν ζῆλον καὶ γενναιοδωρίαν κατῴρθη νὰ καθαρῆσθαι αὐτὴν ἀπὸ τῶν εἰδωλολατρικῶν μνημείων καὶ νὰ προαγάγῃ τὰ συμφέροντα τοῦ χριστιανισμοῦ.

« Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον διώρισε ἡ ἀνεγερθῶσιν ἐκκλησίαι ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν καὶ εἰς τὴν Βηθανίαν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ἀναλήψεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄλλοι δὲ ἅγιοι τόποι τῆς πόλεως ἐπλουτίσθησαν διὰ τῆς γενναιοδωρίας της.»

Περὶ χιτῶνος ἢ ἄλλου τινὸς οὐδὲ μίαν λέξιν λέγει. Πόθεν λοιπὸν οἱ Παπικοὶ ἠρύσθησαν τὴν μαρτυρίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζουσι τὴν γνησιότητα τοῦ χιτῶνος;

Ἐπὶ χειρογράφου τινὸς τοῦ 12ου αἰῶνος μ. Χ., τὸ ὁποῖον περιέχει τὰ ἀρχεῖα τῆς πόλεως Τρέβης, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ὁ χιτῶν, ὁ φυλαττόμενος εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν τῆς Τρέβης, εἶχε δωρηθῆ ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ Κωνσταντίνου κατὰ τὴν ἐν τῇ πόλει διαμονὴν της.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν εἰς Παλαιστίνην ἐπίσκεψιν της ἡ Ἑλένη ἦτο γραιά, ἐπομένως δὲν εἶναι πιθανόν, ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιστροφήν της ἤθελε κάμει τόσον μακρινὸν καὶ κοπιαστικὸν ταξίδιον, ἀφοῦ μάλιστα γνωρίζομεν ὅτι οὐχὶ πολὺ μετὰ τὴν εἰς Παλαιστίνην ἐπίσκεψιν της ἀπέθανε, κατὰ πῖνας μὲν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ της, κατ' ἄλλους δὲ πλησίον τῆς Ῥώμης.

Ἐκτὸς τούτου ἡ ἀνακάλυψις τοῦ χιτῶνος ὑπ' αὐτῆς καθίσταται ἐτι μᾶλλον ἀμφίβολος ἐκ τῶν ἑξῆς: Κατὰ τὴν σταύρωσιν ἐγένετο ἰδιοκτησία ἐνὸς τῶν Ῥωμαίων στρατιωτῶν, ἐπὶ 800 δὲ περίπου ἔτη μετὰ ταῦτα οὐδὲν ἐγράφη περὶ αὐτοῦ, καὶ αἰφνίς ἀναφαίνεται ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ τῆς Τρέβης!

Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς τῆς Δύσεως κατὰ τοὺς δύο ἐπομένους αἰῶνας συχνάκις κἀμνουσι λόγον περὶ τοῦ θαυματουργοῦ χιτῶνος. Μὲ τὸν καιρὸν δὲ αὐθάνει καὶ ὁ μῦθος αἱ δὲ παραδόσεις εἰς πολλὰς περὶ στασεις εἶναι ἀντιφατικαί, τινὲς ἔξ αὐτῶν καὶ παραλογώταται. Οὕτω π. χ. λέγεται ὅτι ὁ χιτῶν ἐπλέχθη διὰ τῶν χειρῶν τῆς μητρὸς του ἐκ τοῦ μαλλιοῦ ἐνὸς ἀρνίου. Ὅτι δ' Ἡρώδης, εὐθὺς μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐχάρισεν εἰς Ἰουδαίον τινὰ, ὅστις τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν — ὅτι ὁ χιτῶν εὐρέθη μετὰ τινὰ ἔτη ὑπὸ τινος προσκυνητοῦ, ὅστις τὸν ἔρριψεν ἐκ νέου εἰς τὴν θάλασσαν, διότι ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀνάξιον νὰ τὸν ἔχη. Εὐθὺς δ' ἀφοῦ ἔρριφθη, τὸν κατέπιε μία φάλαινα, καὶ μετὰ τινὰ ἔτη ψαράς τις συνέλαβεν αὐτὴν καὶ εὐρών τὸν χιτῶνα εἰς τὴν κοιλίαν της, τὸν ἐπώλησεν εἰς τὸν Βασιλέα Ὁρενδελ τῆς Τρέβης διὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ δὲ 30 ταῦτα ἀργύρια ἔστειλε πρὸς τὸν βασιλέα ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ! Ὁ μῦθος προσθεῖται ὅτι ὁ Ὁρενδελ ἐφόρει τὸν χιτῶνα, καὶ διὰ τούτου κατέστη ὄχι μόνον ἀήττος, ἀλλὰ καὶ ἀτρωτος!

Οἱ μῦθοι τοῦ 13ου καὶ 14ου αἰῶνος εἶναι πλήρεις θαυμασιωτέρων διηγήσεων, ἀλλὰ ἡ ἑλλειψις χώρου δὲν ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν.

Ἐκτὸς τῆς ἑλλείψεως αὐθεντικῶν μαρτυριῶν περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ἱεροῦ χιτῶνος, ἡ ὑπαρξις εἰς ἄλλα μέρη ἄλλων χιτῶνων ἐχόντων τὰς αὐτὰς ἀξιώσεις μὲ τὸν ἐν Τρέβῃ ἔρχεται ὡς ἐπιδοθητικὸν τῆς ἀναλήψεως τῶν περὶ τοῦ ἐν Τρέβῃ χιτῶνος λεγομένων. Εἰς τῶν χιτῶνων τούτων εὐρίσκειται ἐν Ἀργεντουίλ, πλησίον τῶν Παρισίων. Ὁ χιτῶν οὗτος μνημονεύεται ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ ἐκ Τούρ κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα, ὡς μετὰ προσοχῆς κατατεθειμένος ἐν κιβωτίῳ «ἐν Γαλαθείᾳ,» τόπῳ ἀγνωστῷ εἰς τοὺς γεωγράφους. Ὁ χιτῶν οὗτος λέγεται ὅτι ἐξητάσθη προσεκτικῶς καὶ παρεβλήθη πρὸς τὸν ἐν Τρέβῃ, εὐρέθη δὲ ὅτι τὸν ἐν Τρέβῃ ἐφόρει ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἐνῶ τὸν ἐν Ἀργεντουίλ, ὅταν ἦτο νέος, ἢ τοῦλάχιστον ὅτι ὁ εἰς ἦτο ἑσωτερικὸς καὶ ὁ ἕτερος ἐσωτερικὸς!

Τοιοῦτος ὁ χιτῶν, πρὸς προσκύνησιν τοῦ ὁποῖου μυριάδες ἐπευσαν πανταχόθεν εἰς Τρέβην. Ἐφημερίς δὲ τις Ἀγγλικὴ ὑπολογίζουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν προσκυνητῶν εἰς 600,000, ἕκαστον δ' αὐτῶν δαπανήσαντα 10 μόνον φράγκα κατὰ τὴν ἐν Τρέβῃ διαμονὴν του εὐρίσκει ὅτι Ἐπίσκοπος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν πρέπει νὰ συνέλεξαν περίπου 30,000,000 φρ!

Διὰ τῶν τοιούτων μέσων ἡ πνευματικὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μετεποιήθη εἰς ὕλην, καὶ διὰ τοῦτο ἀπώλεσε καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς ἐπιτροπὴν ἐπὶ τὴν καρδίαν

καὶ τὴν ζωὴν τῶν πλείστων ἐκ τῶν δρολογούντων αὐτήν. Ὅθεν ἀνάγκη νὰ καθαρῶσθαι ἀπὸ ἅλα ταῦτα καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀπλότητα καὶ πνευματικότητα.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΡΟΘΟΡ.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὅταν ἡ

ἐκ τῆς Ἀφρικῆς δουλεμπορία εἶχε φθάσει εἰς τὸν ὄψιστον βαθμὸν, ἡκούσθη εἰς μικρὸν καὶ πενιχρὸν χωρίον πλησίον τῆς παραλίας τῆς Γουινέας ἡ κραυγὴ. «Οἱ ἄνθρωποι κλέπται ἔρχονται!» Καὶ πράγματι τὸ χωρίον προσβλήθη ὑπὸ τῶν δουλεμπόρων ἐκείνων, καὶ οἱ ἐναπομαίνοντες ζῶντες συνελήφθησαν καὶ ὠδηγήθησαν εἰς σκληρὰν δουλείαν. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ἓν ἐνδοκαεῖς παιδίον, ὀνομαζόμενον Ἀδζαί. Ὁ Ἀδζαί εἶδε τὸν πατέρα του

φουενόμενον ἐνῶ ὑπερήσπιζε τὴν οἰκίαν του, τὴν δὲ μητέρα καὶ τοὺς δύο του ἀδελφοὺς δεμένους μὲ σχοινίον ἐκ τοῦ λαιμοῦ νὰ φέρονται ὡς αὐτοὺς καὶ ἄλλοι συγχωριανοὶ του πρὸς τὴν παραλίαν πρὸς πώλησιν. Καὶ αὐτοὺς μὲν ἀντιλάχθη ἀντὶ ἐνὸς ἴππου, ἐπεὶτα δὲ ἐφίθη εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν ἀνδραπόδων καὶ ἐκεῖ ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἐπωλήθη τετράκις διὰ καπνὸν καὶ ρούμι.

Εἶχεν ἀκούσει περὶ τῶν τρομερῶν λευκῶν δουλεμπόρων, οἱ ὅποιοι μετέφερον τοὺς ταλαιπώρους δούλους διὰ τῶν μεγάλων τῶν πλοίων

εἰς μακρὴν χώραν, καὶ τρέμων μήκως πῶς εἰς τὰς χεῖράς των, συχνάκις ἀπεφάσισε κατ' ἑαυτὸν νὰ πνιγῇ ριπτόμενος εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλ' ὁ Θεὸς εἶχεν ἔργον ἐγγενὲς δι' αὐτὸν διὰ τοῦτο ἐφείσθη τῆς ζωῆς του.

Τελευταῖον ὅμως ὁ Ἀδζαί ἔπασεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν λευκῶν ἀνθρώπων καὶ μὲ ἄλλους 186 μαύρους μετεφέρθη εἰς ἓν τῶν πλοίων, ὅπου μετέφερε δούλους εἰς Ἀμερικὴν. Ἐδνυχῶς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο

συνελήφθη εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος ὑπὸ ἐνὸς Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ πλοίου, οἱ δὲ ἐντρομοὶ δούλοι μετέφεθησαν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἐκείνου εἰς τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐπλεεπρὸς τὴν Σιέρραν Λεόνην, μίαν τῶν Ἀγγλικῶν Ἀποικῶν.

Ὁ δυστυχὴς Ἀδζαί τῶρα ἦτο βέλαιος διὰ πλείον εἶχε φθάσει εἰς τὰ ἔσχατα τῆς τύχης του, ἀλλὰ πρὸς θαυμασμόν του καὶ ἐντὸς τοῦ πολεμικοῦ πλοίου τοῦ μετεχειρίσθησαν καλῶς, καὶ

ἀφοῦ τοὺς ἀπεβίβασαν εἰς τὴν ξηρὰν ἔθεσαν αὐτὸν εἰς τὸ ἐκεῖ ἱεραποστολικὸν σχολεῖον, ὅπου ἤρchiσε νὰ σπουδάζῃ γράμματα καὶ εἰς ὀλίγον τῶν ἔξ μηνῶν ἠδύνατο νὰ ἀναγινώσκῃ καλῶς τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν.

Ὅχι μόνον δὲ ἠδύνατο νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ καλῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν Χριστὸν ἤρchiσε καὶ μετ' οὗ πολὺ ἐνηργασίθη τὸν Χριστιανισμόν καὶ βαπτισθεὶς ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ ἐκεῖ Ἀγγλοῦ Ἐπισκόπου, ὅστις ἐδείκνυε μέγα ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν.

Μετὰ τοῦτο ἐστάλη εἰς Ἀγγλίαν ὅπου ἐσπού-

Ὁ ἐπίσκοπος Κρόθορ.

δασε καλῶς τὴν Θεολογίαν καὶ τῷ 1843 ἐχειροτο-
νήθη ἱεροκήρυξ τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας, καὶ
ἐπιστρέψαι εἰς τὴν πατρίδα του ἐκήρυττε τὸ Εὐαγ-
γέλιον μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς συμμα-
τριώτας του. Μὲ μεγάλην δὲ χαρὰν εἶδε νὰ
ἀνεγερθῆ πόλις με-
γάλη, εἰς τὸ μέρος,
ὅπου ἦτο τὸ χωρίον
τῆς γεννήσεώς του,
ἀφ' ὅπου εἶχεν ἀρ-
παχθῆ καὶ πωληθῆ
ὡς δούλος. Ἡ δὲ
μήτηρ του, ἦτις ἀ-
νευρέθη, διδαχθεῖ-
σα ὑπ' αὐτοῦ τὸν
χριστιανισμόν ἐπί-
στευσεν εἰς τὸν
Χριστὸν καὶ βαπτι-
σθεῖσα ὠνομάσθη
Ἄννα.

Μετὰ τὸν θάνα-
τον τοῦ Ἐπισκό-
που τοῦ μέρους ἐ-
κείνου, ὁ Ἄδξαι
ἐχειροτονήθη Ἐπί-
σκοπος καὶ ἐξήσεν
ἐργαζόμενος ὑπὲρ
τοῦ διανοητικοῦ καὶ
πνευματικοῦ καλοῦ
τῶν ὁμογενῶν του.
Μετέφρασε δὲ τὴν
Γραφὴν καὶ πολλὰ
διδασκικὰ βιβλία
εἰς τὴν μητρικὴν
του γλῶσσαν, ἐτι
δὲ γραμματικὴν καὶ
λεξικὰ τῆς Ἰβρου-
βης γλώσσης.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἀφῆκε μέγα κενὸν εἰς τὸ
σκοτεινὸν ἐκεῖνο μέρος τῆς σκοτεινῆς Ἡπείρου.

Αἰγύπτῳ, ῥητῶς δὲ ἐκτίθεται ἐν αὐτῇ διὰ μέγα μέρος τῶν
ἐμπορευμάτων ἐκείνων, ἅτινα εἶχον μεταφερθῆ διὰ παραβα-
νίων, συνίστατο ἐκ κόνεως ἐκρηκτικῆς. Προσέτι, Ἀλέξαν-
δρος ὁ Μέγας ἀπέριψε τὴν πρότασιν τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ
τοῦ νὰ προσβάλῃ λαὸν εἰνα ἐγγὺς τῆς Περσίας, διότι οὗ-
τοι ἤδυναντο νὰ ἐκπέμψωσιν ἐκ τῶν ταίχων τῶν πόλεων των
βροντὰς καὶ ἀστραπάς! Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ κανονο-
κυρία, ὅπως ἐχομεν
αὐτὴν ἡμεῖς σήμερον,
δὲν ἦτο γνωστὴ πρὸ τοῦ
1220, οἱ δ' Ἄγγλοι δὲν
ἐκαμαν χρῆσιν αὐτῆς
εἰμὴ μετὰ 98 ἔτη εἰς τὴν
μάχην τῆς Κρίου.

Πρωινή οἰκογενεακὴ ἐκδρομὴ.

— Παντὸς ἀνθρώ-
που ἡ ζωὴ εἶναι σχέδιον
Θεοῦ. Ὅταν ἡ ζωὴ νο-
ηθῆ οὕτω πως, τότε ἐ-
πέρχεται διηλεκτικὴ αὐθι-
σις δυνάμει, καὶ διη-
λεκτικὴ εὐρυσις ἐνεργείας.
συνεταιρισμὸς μετὰ τοῦ
Θεοῦ ὑπακομὴ εἰς τὴν
ἐργασίαν ἀπλότος βε-
βαιότης ἐπιτυχίας καὶ
διηλεκτικὴ αὐθιγὴ χαρὰς,
καὶ ἀμοιβὴ. Ὅθεν ἀνάγ-
κη καθαροῦ ὀφθαλμοῦ νὰ
βλέπῃ, ἐτοιμίαν ὑπακοῆς,
ἐντελοῦς ὑποταγῆς μέχρι
καθάρσεως, καὶ τῆς δυ-
νάμει τοῦ Πνεύματος.

— Ἀφῆλιμος χρῆ-
σις τῶν κυμάτων. Εἰς
τὴν Γαλλίαν ἡ Κυβέρ-
νησις μεταχειρίζεται τὴν
δύναμιν τῶν κυμάτων,
διὰ νὰ ὑψώσῃ μεγάλους
ὀγκολίθους! Ὁ ἄνθρω-
πος εἶναι προσωρισμένος
νὰ καθυποτάξῃ πᾶσαν
τὴν φύσιν εἰς τὰς χρείας
του.

— Πραῖτα συμβου-
λῆ. Ἄρμους ἑαυτῶν
ἐντελοῦς εἰς τὰς Γραφὰς,
καὶ τὰς Γραφὰς εἰς σι-
αυτὸν (Βίνυελ).

ΠΡΩΙΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ.

Ἡ μητέρα κύκνος καὶ τὰ μικρὰ της.

Σὲ λίμνης τὰ κρῦα, δροσάτα νερά,
Νερά, ὅπου μοιάζουν καθάριο κρυστάλλι,
Ὀλόλευκος κύκνος γεμάτη χαρὰ,
Περὴφανη λούζει τ' ἀφράτα της κάλλι.

Τὰ ἄσπρα της μόλις ἀνοίγει φτερά
Μὲ στήθος χιονάτο τὰ κύματα σχίζει.
Τριγύρω της ἔχει κυκνάκια μικρὰ
Καὶ παίζει καὶ μόνο γὰ' αὐτὰ φροντίζει.

Φιλόστοργη εἶνε μανούλα κ' αὐτή,
Αἰσθάνει' ἀγάπῃ βαθεῖα σ'τὴν καρδιά της
Κι' ὡς εἶν' στὸ κολύμβι πολὺ δυνατὴ,
Σὰν κεινὴν νὰ γίνουιν ποθεῖ τὰ παιδιὰ της.

Ἡυρῆτις ἐν χρόσσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις.

Ἄ Ἐκρηκτικὰ ὕλαι ἐν πολέμῳ ἦτο τὸ θέμα πραγματείας
εἰνὸς ἀναγνωσθείσης τὴν 16ην κ. Μαρτίου ὑπὸ τοῦ κ. Ἰβίσσον
Μακάδαμ ἐνώπιον τῶν ἐταίρων τοῦ ἐν Ἐδεσσοῦργο Ἐπι-
στημονικοῦ καὶ τῶν Τεχνῶν Συνδέσμου. Εἰς τὴν πραγμα-
τείαν ταύτην ὁ κ. Μακάδαμ ἀνέφερεν ὅτι ἂν καὶ ἡ κανονοκυ-
ρία δὲν ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν Ἐκωσίαν μέχρι τοῦ 1220 μ.Χ.,
ἦτο ὅμως ἐν χρῆσει παρ' ἄλλοις λαοῖς, ἰδίως τῆς Ἀνατολῆς,
πρὸ πολλῶν αἰώνων.

Αἱ ἔρευσαι καὶ ἀνασκαφαὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἔφεραν εἰς φῶς Βι-
βλιοθήκην ὄλην ἀρχαίου τύπου ἐπὶ λεπτῶν κλίθων, ἐπὶ
τούτων δ' ἦτο ἐγκυχαρηγμένη φορτωτικὴ πραγματεία, κο-
μισθεῖσάν ἐκ Κίνας, καθ' ἃν χρόνον οἱ Ἰσραηλιταὶ ἦσαν ἐν

Γιὰ τούτο νωρίς ἔξυπνῆ τὴν αὐγή,
Κοντὰ τῆς τὰ κρίζει, νὰ πλέουν τοὺς δείχνει
Κι' ἀνήσυχη τότ' ἢ ματιὰ τῆς γοργῆ
Στιγμὴ τὰ μικρὰ τῆς, στιγμὴ δὲν ἀφίνει.

Γνωρίζει ἀδύνατ' ἐστ' εἶνε πολὺ,
Κολύμβη καλὴ πῶς δὲν ζεύρουσιν ἀκόμα.
Γιὰ τούτο κοντὰ τῆς συχνὰ τὰ καλεῖ,
Καὶ στρώμα τοὺς δίνει τ' ἀφράτο τῆς σῶμα.

"Ἄν τόσον πολὺ ἀγαποῦν τὰ πουλιὰ,
Ἢ μάναίς μας πόσον πονοῦν τὰ παιδιὰ τῶν!
Τι ἄρα μᾶς λέν τὰ γλυκὰ τῶν φιλιὰ,
Καὶ πόση στοργὴ κλε' γιὰ μᾶς ἡ καρδιά τῶν!

Καὶ πόση ἀγάπη χρωστοῦμεν παιδιὰ
Ἐν αὐταῖς τοῦ γιὰ μας ὑποφέρουσι τόσα,
Αὐτὸ σᾶς τὸ λέει ἡ μικρὴ σας καρδιά,
Πρὸς εἰ νὰ τὸ πῆ κ' ἡ δική μου ἡ γλώσσα;
ΧΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ

ΟΙ ΠΕΤΩΝΤΕΣ ΣΚΙΟΥΡΟΙ.

Τὰ κομψὰ καὶ χαριεῖνα ταῦτα ζῶα ἀνήκουν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Σκιούρων, διαφέρονσι δὲ

ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη αὐτὰς κατὰ τοῦτο, ὅτι μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων καὶ ὀπισθίων ποδῶν ὑπάρχει εἶδος τι διφθερίνης μεμβράνης. Ἡ μεμβράνη αὕτη χρησιμεύει ὡς ἀλεξιθροχίον (ὀμπρέλλα) εἰς τὸ νὰ κρατῆ τὸ ζῶον εἰς τὸν ἄερα, ὅταν θέλῃ νὰ μεταβῆ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον.

Εἰς τῆς καθημερινὰς περιπλανήσεις τοῦ μεταξὺ τῶν δασῶν, οἱ μικροὶ οὗτοι Σκιούροι ἀναβαίνουν εἰς τὸν ἰψηλότερον κλάδον δένδρου τινός, καὶ ἐκεῖθεν ῥιπντῶνται κάτω: πρὶν δὲ φθάσουν εἰς τὸ ἡμῶν τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, στρέφονται πρὸς τὴν δεξιάνουσι, εἰς τὴν ὁποίαν θέλουσι νὰ ὑπάγουν, καὶ συνάμα ἀπλώνουν τὸ μικρὸν τοῦτο πανίον τῶν. Ἡ ὀρμὴ τῆς καταβάσεως τῶν ἀφ' ἑνός καὶ τὸ πανίον ἀφ' ἑτέρου ὄθουσι τὸ ζῶον πρὸς τὰ ἐμπροσθεν ἐν εἰδει καμπύλης γραμμῆς, καὶ οὕτω τὸ φέρουν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου θέλει νὰ μεταβῆ. Τόσον δὲ καλῶς ὑπολογίζουσι τὴν ὀρμὴν τῆς καταβάσεως καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ πανιῶν τῶν, ὥστε οὐδέποτε ἀποτυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ τῶν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὰ μικρὰ ταῦτα ζῶα δύνανται νὰ διανύουν ἀστραπηδῶν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον μεγάλας ἀποστάσεις.

Τῶν ποταμίων τούτων Σκιούρων ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη. Τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παρι-

στανόμενον ὀνομάζεται Ζαχαροσκίουρος, διότι ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ζαχαροκάλαιον καὶ προξενεῖ μεγάλας ζημίας εἰς τὰς φυτείας αὐτοῦ. Εἶναι 16 δακτύλων ἀπὸ τῆς ἄκρας τῆς γινός μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς, τὸ ἡμισὺ δὲ τοῦ μήκους τούτου ἀποτελεῖ ἡ οὐρά, ἧτις εἶναι φουντωτὴ καὶ τὸ βοηθεῖ πολὺ εἰς τὰς πτήσεις του ταύτας. Ἡ διφθέρα τοῦ Σκιούρου ταύτου θεωρεῖται μεταξὺ τῶν καλλίστων καὶ ἀποφέρει ἱκανὸν κέρδος εἰς τοὺς ἐμπορευομένους αὐτὴν.

ΑΠΟΘΝΗΣΚΕΙΝ ΜΕ ΗΕΥΧΟΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ.

Ὁ "Ἀδίδισον μᾶς λέγει εἰς ἓν τῶν ἄρθρων τοῦ τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὸνα Παδατηρητήριον τὸ πρῶτον καὶ κύριον καθήκον τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ εἶναι ν' ἀποφεύγῃ τὰς τύψεις τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ καρδίας. Τὰς ἐσωτερικὰς ταύτας τύψεις εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ὑποφέρῃ τις, ὅταν ἄρχωνται νὰ μᾶς μαστιγῶνωσι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, θὰ εἶναι δὲ ἀδύνατον δι' ἡμᾶς νὰ τελειώσωμεν τὴν ἐπίγειον πορείαν μας ἐν εἰρήνῃ καὶ χαρᾷ.

Ἡ συνείδησις εἶναι ἠθικὸς ἐλεγκτῆς, αὐστηρὸς ὡς ὁ Κάτω καὶ ἄκαμπτος ὡς ὁ νομοθέτης Μωϋσῆς, καὶ ἐὰν ἀρχίσῃ νὰ μᾶς τύπτῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ὥραν, διὰ τὰ πεπραγμένα ἐν τῷ σώματι, δὲν δύναται εἰρήνῃ νὰ καταπικράνῃ τὴν ἐπιθανάτιον ἡμῶν πείραν, καὶ καταστήσῃ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐξόδον μας ἀκανθώδη καὶ δυσάρεστον.

Ἡ συνείδησις εἶχει τὴν δύναμιν νὰ ἐπαναφέρῃ τὰς λησμονηθείσας ἀμαρτίας μας. Τὰς ἀνασπάπτει ἐκ τῶν

Οἱ πετώντες Σκιούρος.

τάφων, ὅπου ἡμεῖς τὰς ἔχομεν τεθαμμένας, καὶ τὰς φέρι εἰς τὸ ἐπιθανάτιον δωμάτιον, αὐτὰς ὅ' ἐν σαρκαστικῇ ἡμηγύρῃ περιτριγυρίζουσι τὸν ταλαίπωρον ἀμαρτωλόν, ὅστις κείται τρέμων ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ τάφου. Οἱ βάρταχοι τῆς Αἰγύπτου εἰσεχώρησαν μέχρι τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου τοῦ Φαραῶ, καὶ ἐπήδων ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του, ὡς τὰ φαντάσματα τῶν πασχόντων ὑπὸ τοῦ τρομώδους πυρετοῦ τῶν οἰνοποτῶν.

Ἄλλ' ὁ Φαραὼ εἶχεν εὐτυχέστερον καιρὸν με-
τοὺς βατράχους παρ' ὅτι θὰ ἔχῃς σὺ μὲ τὰς ἀμαρ-
τίας σου, ἀγαπητέ μοι ἀναγνώστα., ἐὰν τὰς
ἀφῆσῃς νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ
θανάτου σου, ὡς θὰ συμβῆ, ἐὰν ἐμμεῖνης εἰς τὴν
κακὴν πορείαν σου καὶ ἐξακολουθῆς κωφεύων εἰς
τὰς ἐπιτιμήσεις τῆς συνειδήσεώς σου.

Πολὺ διάφορος εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ εὐ-
σεβοῦς χριστιανοῦ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου,
διότι εἶναι ἐν εἰρήνῃ μὲ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ. Ἡ
καρδιά του δὲν τὸν κατακρίνει, καὶ διὰ τοῦτο ἔχει
ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν Θεόν. Οἱ πόνοι του δύναν-
ται νὰ διασχίζωσι τὸ σῶμά του, ἀλλὰ δὲν ἔχει
βάσανα ψυχικά. Ἄν καὶ αἱ ἀμαρτίαι του ἦναι
ὡς τὸ πορφυροῦν, ἤξεύρει ὅτι ἰλευκάνθησαν καὶ
ἐγένοντο ὡς τὸ λευκὸν μαλλίον ἐν τῷ αἵματι τῷ
χυθέντι ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εἰς τὸν Γολγοθᾶν.

Ἐκτὸς τούτου τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν διεφύλα-
ξεν ἀπὸ τὰς κακίας τοῦ κόσμου, καὶ τὸν ἐνίσχυσε
νὰ ὑπακούσῃ τὸν Κύριον, τοῦτο δ' ἔχει θαυμαστὸν
ἀποτέλεσμα εἰς τὸ νὰ ἐξομαλύνῃ τὴν πρὸς τὸν
τάφον ὁδόν. Ὅταν ἐγείρεται ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του
καὶ ἐπισκοπῇ τὴν ζωὴν του, οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν
καίουσιν εἰς τὴν θέαν τῶν ἐνώπιόν του παριστα-
νομένων σκηνῶν, διότι ἡ ἀναθεώρησις δὲν εἶναι
ὀδυνηρά. Οἱ διαλογισμοὶ του δὲν διέρχονται δι'
ἐρήμων καὶ ἀνύδρων τόπων, ἀλλὰ διὰ πρασίνων
λειμώνων. Ἐνθυμεῖται τὰς Ἁγίας Κυριακάς, τὰς
ἰσχυρὰς ἰδαπάνησι, τὰς οἰκογενειακάς συναθροί-
σεις, τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐδίδαξε νὰ προσ-
εὐχῆται, τὸν νεανίαν ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ὠδήγησεν
εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς δικαιοσύνης—τὴν ὄρφανὴν ἐκεί-
νην κόρην, τὴν ὅποιαν ἐβοήθησε καὶ οὕτως ἐσωσεν
ἐκ τῆς ἀτιμίας. Μόνοι αἱ ἀναμνήσεις αὗται πλη-
ροῦσι τὸν νοῦν καὶ κάμνουν τὴν ἔλευσιν τοῦ θα-
νάτου εὐχάριστον καὶ οὕτω τελειοῦν τὸν ὁρμόν
του μὲ χαρὰν.

ΠΟΙΚΙΑ Α-

—Οὐδὲν ἔργον εἶναι ἀτιμον, ὅσω ταπεινόν, ὅσω πο-
τακόν, ὅσον βαρὺ καὶ ἄν ἦναι, τὸ δὲ παιδίον, ἡ ἡ νῆος, ἡ
ἡ ἀνήρ, ἡ ἡ γυνή, οἵτινες ἐντρέπονται νὰ ἐργάζωνται, δὲν
πρέπει οὐδὲ νὰ τραῦσαι κατὰ τὸν Παῦλον. Ἀνοίξατε, μικροί
μον φίλοι, τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν καὶ ἀναγνώσατε περὶ τοῦ
Κινκινάτου, ὅταν κατ' οἱ Ῥωμαῖοι ἐπῆγαν εἰς τὸν οἶκόν
του διὰ νὰ τὸν κάμωσι δικτάτορα, ποῦ νομίζετε ὅτι τὸν
εὔρον; Εἰς τὸν ἀγρόν του ὀργάνοντα. Τὸ αὐτὸ ἔπραττε καὶ
ὁ Μάρκος Κούριος, ὅστις ἐπέβλεπε τὸν Πύρρον ἐκ τῆς Ἰτα-
λίας, ἐκαλλιέργει καὶ οὗτος τὸν ἀγρόν του.

Περὶ τοῦ μεγάλου Κόττωος βεβαίως θὰ ἤκούσατε, ὅτι καὶ
οὗτος συχνάκις συνειργάζετο μὲ τοὺς δούλους του εἰς τὸν
ἀγρόν.

Ὁ Σκηκιὸν ὁ Ἀφρικανός, ὅστις ἐνίκησε τὸν Ἀντίβαν καὶ
κατέκτησε τὴν Καρχηδόνα δὲν ἐντρέπετο νὰ ἐργάζεται.

Ἡ Λουκρητία, μία τῶν εὐγενεστέρων Ῥωμαίων Δεσπο-
νῶν, συχνάκις ἐφαίνετο νήθουσα μετατῶ τῶν ὑπηρετιῶν της.
Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων προσέει, ἔχομεν πολλὰ εὐγενῆ παρα-
δείγματα. Ἡ Πηνελόπη ὕφαιεν ἐπὶ 10 ἔτη.

Ἐτι δὲ εὐγενέστερον παράδειγμα τῶν Ῥωμαίων εὐγενῶν
ἔχομεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύ-
λου καὶ κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ι. Χριστοῦ,
ὅστις ἐπὶ 30 ἔτη εἰργάζετο τὴν βυλουργικὴν, ἐν τῷ πε-
νυχθῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ νομιζομένου πατρὸς του.

—Τὸ τελευταῖον κατόρθωμα τοῦ Ἐδίσσον εἶναι μέθοδος
συγκοινωνίας ἄνευ συρμάτων, καθιστῶσα δυνατὴν τὴν συγ-
κοινωνίαν μεταξὺ πλοίων ταξειδευόντων ἐν τῷ ὠκεανῷ, ὡς
καὶ μεταξὺ μακροκρυμμένων χωρῶν εἰς τὴν ἔρᾶν.

—Οἱ Κενέζοι κατασκευάζουσι ἀπὸ τὴν τσουκνίδα ἕρσασμα
διὰ σκηνὰς κτλ.

—Κατὰ τὴν ἐσχάτην ἀπογραφὴν ὁ πληθυσμὸς τῶν
Βρετανικῶν Ἰνδιῶν ἀνέρχεται εἰς 287,000,000. Τούτων τὰ
197,634,407 ἀνήκουσι εἰς τὴν θρησκίαν τῶν Βραχμάνων.
27,365,264 εἶναι Μουσουλμάνοι. 2,284,491 Χριστιανοί,
5,416,109 Σικ. 7,107,836 Ζαῖν. 7,101,057 Βουδδισταί.
19,887 Παρσῆς ἢ πυρολάτραι. 17,180 Ἑβραῖοι, 9,042,083
φυλαὶ κατοικοῦσαι εἰς τὰ δάση καὶ λατρεύουσαι τὰ ζῶα. 289
ἄδειοι, ἀγνωστικοὶ κτλ.

—Ἀλφάβητα. Τὰ ἀλφάβητα τῆς Γερμανικῆς γλώσσης
περιέχει γράμματα

τῆς Ἰταλικῆς	19
» Βεγγαλικῆς	20
» Ἑβραϊκῆς, Συριακῆς, Καλδαϊκῆς καὶ Μαμαριτικῆς	21
» Γαλλικῆς	22
» Ἑλληνικῆς	23
» Λατινικῆς	24
» Γερμανικῆς, Ὀλλανδικῆς καὶ Ἀγγλι- κῆς	25
» Ἰσπανικῆς καὶ Σλαβικῆς	26
» Ἀραβικῆς	27
» Περσικῆς	28
» Γεωργιανῆς	32
» Ἀρμενικῆς	35
» Ῥωσικῆς	38
» Μοσχοβιτικῆς	41
» Σανσκριτικῆς καὶ Ἰαπωνικῆς	43
» Αἰθιοπικῆς καὶ Ταρταρικῆς	50
	202

—Ἡ δύναμις τοῦ καλῶς συνδεαλέγεσθαι δὲν εἶναι
εὐκολὸν πρᾶγμα. Πολλοὶ δύναται νὰ ἠμιλίωσι περὶ τοῦ συμ-
μοῦ καὶ τῶν ζῆτων ὑποθέσεων, καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωσι τὰς
ἀπὸ τὴν πόλιν κυκλοφορούσας φήμας, ἀλλὰ νὰ ἠμιλίωσι φρονι-
μως, διδασκτικῶς, ἐνδιαφερόντως καὶ εὐχαρίστως εἶναι ἀρετὴ,
εἶναι προσὸν σπάνιον. Ἐπιθέτει δὲ καὶ ἀκαταίτη προσπάθειαν,
παρὰ τὴν σπουδὴν εὐρείαν γνῶσιν βιβλίων καὶ ἀνθρώπων
καὶ κρίσιν ὀρθὴν περὶ αὐτῶν.

Ὁ Πλάτων ἐξωστράκισεν ἀπὸ τῶν συμπεσιῶν αὐτοῦ τοὺς
μουσικοὺς, διὰ νὰ μὴ παρακλύωσι τὰ θέλητρα νὰ ἐκ τῆς
συνδιαλέξεως. Δυστυχῶς σήμερον πολλοὶ προτιμῶσι τὴν μου-
σικὴν τῆς συνδιαλέξεως, διότι αὐτὴ δὲν παρέχει τὰ στοιχεῖα
ἕνεκα θέλωσαι καὶ οἰκοδομοῦσι τὴν ψυχὴν.

—Οὐχὶ ἡ εὐτυχία, ἀλλ' ἡ δυστυχία συνήθως ζω-
ποιεῖ καὶ κρατύνει τὴν πίστιν. Ὅταν πᾶν ἄλλο ἀποτυγχάνῃ,
ἡ τοῦ Θεοῦ φιλοδόγησις ἐκσπείρει παρίσταται ἐνώπιον ἡμῶν
ἀσφαλῆς.

—Περὶ ἕτερον φυσικὸν φαινόμενον. Εἰς τὸν Νότιον
Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν συχνάκις βρέχει ἐπὶ μίαν καὶ ἐπέκεινα
ὥραν χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ εὐχάριστος ἦχος γέφυρος εἰς τὸν ὀρι-
ζόντα. Ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Νότιον ἡμισφαίριον, ἀλλ' εἰς τὴν
Εὐρώπην τὸ τοιοῦτον εἶναι σπανιότατον.

ἹΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Εἰς ποῖαν πόλιν ἦσα τὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ Λατῶν;
2. Ποῖαι ἦσαν αἱ πόλεις τοῦ καταφυγίου;
3. Ποῖοι ἦσαν οἱ κῆντα βασιλεῖς οἱ κρυφθέντες ἐν σπηλαίῳ;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

Αινίγματα.

- 1— Είς τὸν ἀνέμων τὴν πνοὴν
Τὰς πτέρυγας ἔκτεινω,
Μετρῶ τοῦ κόσμου τὴν ζωὴν
Ἀκέφαλος ἂν μείνω.
- 2— Μ' ἀποτελοῦσι μόνον ἑξ στοιχεῖα
Καὶ εἶμαι τῆς Ἑλλάδος ἑκαρχία,
Τὰ εἴρα γράμματά μου πρὸς τὸ τέλος
Εἶναι μικρὸν τοῦ σώματός σου μέλος.
- Ἐρ Γαλιότι, Ἀνάργυρος Πακῆς.
- 3— Δύο λέξεις ἂν ἐνώσης ὄνομα θὰ σχηματίσης.
Κι' εἴα τοῦ Θεοῦ τὰ ἔργα μὲ αὐτὸ θὰ παραστήσης.
Ὅταν δὲ τὰς λέξεις ταύτας χωριστὰ τὰς παραβάλης,
Ὅς ἀσημαντὸν τὴν πρώτην πᾶραυτα θὰ ἀποβάλῃς.
Ἐπὶ τῆς δευτέρας ἤμωσ ἀε προστρέχω νὰ σκευθῆς,
Καὶ Θεὸν τινα ἀρχαίων θ' ἀπαντήσης παρευθῆς,
Τούτων τὸν Θεὸν ὃ Λόγα κάμει τον γνωστὸν εὐθὺς,
Καὶ πῶσ μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ ἐπαινεθῆς.
- Ἀθήνησι, Ρ. Κ.
- 4— Τὸ ταῖρε μου τὸ ἔχασα καὶ εἶμαι πάντα μὴνι,
Χωρὶς νὰ λείπουν ἔπ' μὲ τὰ βάσανα κ' οἱ πόνοι.
Ἐὰν θελήσης, φίλατε, νὰ κῆψῃς τὸ κεφάλι,
Θέλει προβάλλει μὴ δὲ ἔνδοξος καὶ μεγάλη.
- Ἀθήνησι, Χ. Γ. Σαράντης.

Πρόβλημα.

5— Ἀπολέσας τις τὸ βαλάντιόν του ἐνθυμῆται ὅτι ἐκάστου τῶν ἐν αὐτῷ νομισμάτων ἡ ἀξία ἦτο ἴση μὲ τὸ ἐν τρίτον τοῦ ἐνὸς δευτέρου τοῦ κύβου τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀριθμῶν 2 καὶ 3 πλὴν 23 καὶ ὅτι ὁ κύβος οὗτος τοῦ ἀθροίσματος τοῦ 2 καὶ 3—23 περιεῖχε τὸ [11 τῶν ἀπολεσθεσίων δραχμῶν.
Ζητεῖται πρῶτον τίς ἡ ἀξία ἐκάστου νομίσματος, καὶ δεύτερον πόσας δραχμὰς περιεῖχε τὸ βαλάντιον.

Ἀθήνησι, Πητροῦλα Σατσειώτου.

Ἐμμετρος Ἀκροστιχίς.

6— Τὸ ὄλον μου ἐκ λέξεων πάντα ἀποτελεῖται,
Ἐξ ἂν ἡ πρώτη ποταμὸς καὶ ἐν Εὐρώπῃ κείται.
Τὴν δὲ δευτέραν θὰ εὐρῆς πλὴν κρέκει νὰ προσέτῃς,
Πλανήτου τινὸς ὄνομα μεγάλο νὰ ἐκλέτῃς,
Κ' ἡ τρίτη πάλιν ποταμὸν περὶφημον ἐμφαίνει,
Ἡ τετάρτη δὲ ἐν γράμματι ἀλφαβητικὸν σημαίνει.
Τέλος τὴν τελευταίαν μου εὐκόλα θὰ τὴν εὐρῃς,
Ἄν τοὺς σοφοὺς μας τοὺς πολλοὺς ἔτυχε νὰ ἤξευρῃς.
Τὰ ἀρχικὰ τῶν λέξεων τούτων ἐὰν ληθῶσι,
Νῆσον τινα Ἑλληνικὴν εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃ
Ἐρ Ἡτόφα, Ἐνδοξος Ἰδρα.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων

- τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1892.
1.—Θήρα—Ἡρα	5.—Α—ἔδρη—Α
2.—Ἄτλας—Τάλας	Β—αοβα—Β
3.—Κανδύλα	Α—ῆι—Α
4.—Ο—λυμπκος	6.—Π
Κ—ίμων	ο
Τ—ερίβαζος	τ
Α—δριανός	Ρο δ — α — νος
Β—όσπορος	μ
Ι—ἔραξ	ο
Α—γησίλαος	Σ
Ν—απολέων	
Ο—θων	
Σ—ακρῶ	

Λύται.

Πητροῦλα Σατσειώτου 1.2.3.6. Νίνα Ἰατροῦ 1.2.4.6. Ἰω. Ζ. Χατζηλουκάς 1.2.4.6. Κ. Ἐμμ. Βρετὸς 1.2.3. Δημ. Μ. Παπαρρηγόπουλος 2. Ἰβραμηνὸς Δ. Ψόχος 1.2.3.4. Γεώργ. Κ. Κωνσταντάρης 1.2.3.6. Σῆμος Α. Βουσκοῦδάκης 1.2.3. Ἰω. Ν. Χριστοφίδης 1.2.3.6. Μαρτίνα Γ. Καλαφάτη 1.2.3. Ἀγγελος Ε. Ἀγγελίδης 1.2.3. Α. Δ. Βαλμάς 1.2.6. Κ. Π. Τουμπανάνης 1.2.3.6. Σωτήριος Χ. Θεοδόσης 1.2.3. Ἡρακλειώτης 12.3.4.6. Δ. Ι. Ἀσημάκης 1.2.3.4. Γεώργιος Ἰω. Μεταλλινός 1.2.3. Ἐνδοξος Ἰδρα 1. 2. 3. 4. Ἀδαμαντία Κ. Γεωργακοπούλου 1. 22. 33. Βασιλικὴ Κ. Μαυρογιάννου 11. 22. 33. 66. Νικόλ. Δ. Βαλσαμῆς 1. 2. 3. 6. Κωνστ. Παπαγεωργίου Καραναστάσης 1. 22. 44. Ἀναστάσιος Ἀθ. Ζαχαρίου 11. 22. 44. Παναγιῆς Τρ. 1. 2. 3.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Κήρυγμα Ἐδαγγελίου ἐν Ἀθήναις κατὰ Κυριακὴν ἀπὸ 10—11 π. μ. καὶ ἀπὸ 5—6 (π. μ.) ἐν τῇ κατὰ τὴν Πύλνῃ τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοῦς Στόλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς Ἑλληνικῆ Ἐδαγγελικῆ Ἐκκλησίᾳ.

— Ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὑπάρχουσι σώματα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς, ὀλοκλήρου σειραὶ Ἐβημ. Παίδων καὶ αἱ τρεῖς σειραὶ τῶν Παιδικῶν Διηγημάτων.
— Προσέτι λόγοι διὰ ἱεροκάρυκας καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ καὶ φυλλάδια διδῆλα.